

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 9, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:696](#) 16-04-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:686](#) 09-04-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:850](#) 27-03-2025

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:2368](#) 18-04-2025

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:2543](#) 18-04-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:5099](#) 16-04-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:4918](#) 11-04-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:1426](#) 01-04-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:4807](#) 01-04-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:6788](#) 01-04-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:5021](#) 24-03-2025

RECHTSPRAAK

Zeer conflictueuze echtscheiding. Verzoek om partneralimentatie afgewezen wegens grievend gedrag. Man belast met eenhoofdig gezag over de kinderen. Hof verklaart zich onbevoegd met betrekking tot de verdeling van een perceel grond in Spanje.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben twee minderjarige kinderen. Zij oefenen het gezamenlijk gezag over hen uit. De man heeft de Nederlandse nationaliteit en de vrouw heeft de Spaanse nationaliteit. Partijen zijn gehuwd onder huwelijkse voorwaarden naar Spaans recht. Bij de bestreden beschikking is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken en is er een beslissing genomen over een groot aantal geschilpunten.

De man is in hoger beroep gekomen. De vrouw heeft op haar beurt in incidenteel hoger beroep diverse verzoeken ingediend.

Beoordeling en motivering

Gezag

De Nederlandse rechter is bevoegd om naar Nederlands recht te beslissen over de verzoeken met betrekking tot het gezag over de kinderen, omdat hun gewone verblijfplaats in Nederland is.

Het hof onderzoekt of is voldaan aan de criteria van artikel 1:251a lid 1 BW.

De man heeft zijn verzoek tot eenhoofdig gezag nader toegelicht. Het lukt al drie jaar niet meer om samen met de vrouw het gezag over de kinderen uit te oefenen. De vrouw sluit hem volledig buiten. Minderjarige 2 is nu nog maar vier jaar, dus er zijn nog heel veel jaren te gaan waarin beslissingen moeten worden genomen. De man heeft nu voor de tweede keer de kinderen maanden niet gezien door toedoen van de vrouw en is ten einde raad.

De vrouw heeft toegelicht dat zij haar ouderlijk gezag niet kan uitoefenen samen met de man. Zij stelt hem op de hoogte, maar in plaats van normale communicatie krijgt zij dag en nacht e-

mails van hem. In elke e-mail staat dat zij de wet overtreedt. Partijen hebben al jaren afzonderlijk gesprekken op school. Ondanks het feit dat de overdracht van de kinderen op school plaats moet hebben ter voorkoming van spanningen, kwam de man zomaar bij de vrouw langs.

Het hof overweegt als volgt. De verhouding tussen partijen is dermate verstoord dat de kinderen ernstig klem en verloren zitten tussen hun ouders. De vrouw beschuldigt de man van seksueel misbruik. Dit heeft ertoe geleid dat zij in 2022 maanden is ondergedoken met de kinderen en de man verstoken is geweest van contact met hen. Ook ging minderjarige 1 in die tijd niet naar school. Afgelopen december is de vrouw wederom met de kinderen ondergedoken en gingen zij tot begin februari 2025 niet naar school en buitenschoolse activiteiten. In 2022 betrof het de beschuldiging van seksueel misbruik door de man van minderjarige 1 en nu betreft het de beschuldiging van seksueel misbruik door de man van minderjarige 2. De vrouw heeft filmpjes van de kinderen overgelegd waaruit seksueel misbruik zou moeten blijken. Het hof is echter niet gebleken dat de beschuldigingen gefundeerd zijn. Van seksueel misbruik van minderjarige 1 door de man is niet gebleken. Uit het gesprek tussen minderjarige 2 en de zedenrechercheur is evenmin gebleken van seksueel misbruik, zo blijkt uit een e-mail van Veilig Thuis. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft zich aangesloten bij de bevindingen van de zedenrechercheur, gezien diens kennis en ervaring hiermee. Het hof is van oordeel dat gebleken is dat de vrouw misbruik maakt van haar gezag. Het feit dat zij de kinderen nu ten tweede malen uit hun veilige omgeving heeft gehaald en hen filmt, acht het hof in strijd met de belangen van de kinderen. Het solo parallel ouderschap dat de vrouw ambieert, waarbij zij de man volledig uit haar leven bant, werkt niet en is schadelijk voor de kinderen. Van ouders mag verwacht worden dat zij zich inzetten om hun onderlinge problematiek te boven te komen en in ieder geval als ouders beslissingen over de kinderen gezamenlijk nemen. De vrouw heeft echter meerdere keren te kennen gegeven dat zij niet met de man in contact wil treden. Ook volgt uit de stukken dat zij geheel op eigen houtje beslissingen neemt over de kinderen zonder de man daarbij te betrekken, laat staan zijn toestemming te vragen. Van kinderen kan niet verwacht worden dat zij in twee parallelle werelden leven zoals de vrouw voorstaat. Nu gebleken is dat zij geheel niet met de man in contact wil komen, acht het hof het noodzakelijk in het belang van de kinderen dat de man met eenhoofdig gezag over hen wordt belast. Niet gebleken is dat hij niet wil communiceren met de vrouw of haar niet op de hoogte houdt over de kinderen. Het zou partijen sieren om in het belang van de kinderen hulp te zoeken om tot een verbetering van de verhoudingen te komen. Het hof gaat er wel van uit dat de man de vrouw betreft bij zijn beslissingen ten aanzien van de kinderen.

Zorgregeling

Het hof vindt dat de rechtbank op goede gronden de zorgregeling heeft vastgesteld en maakt, na eigen afweging, die gronden tot de zijne. Daar komt bij dat de raad heeft betoogd dat de zorgregeling, ondanks de spanningen tussen de ouders, wel tussen beide ouders en de kinderen liep.

Het hof zal, overeenkomstig het verzoek van de vrouw, bepalen dat de zorgregeling doorloopt met kerst en oud en nieuw, zodat partijen ieder een week met de kinderen doorbrengt gedurende de kerstvakantie. Ervan uitgaande dat de kinderen in de even weken bij de man zijn, betekent dit dat zij de komende twee kerstvakanties met kerst bij de man zijn en met oud en nieuw bij de vrouw. Op deze wijze kan zij met de kinderen in de kerstvakantie naar haar familie in Spanje. Nu de man het in 2023 ook mogelijk heeft gemaakt dat de kinderen een van de kerstdagen bij de vrouw doorbrachten, gaat het hof ervan uit dat hij dit de komende twee jaren ook zal faciliteren nu dit in het belang van de kinderen is.

Kinderalimentatie en hoofdverblijfplaats kinderen

De vrouw stelt de behoefte van de kinderen aan de orde. Echter, zij geeft niet concreet aan wat hun behoefte is. Het hof is van oordeel dat de vrouw niet inzichtelijk heeft gemaakt waarom de rechtbank niet op een correcte wijze de behoefte van de kinderen heeft vastgesteld. De rechtbank heeft op goede gronden de behoefte vastgesteld. Het hof neemt de gronden van de rechtbank over na een eigen afweging.

Nu de man met het eenhoofdig gezag zal worden belast, gaat het hof ervan uit dat de kinderen op zijn adres zullen worden ingeschreven en dat hij de kinderbijslag ontvangt en de verblijfsoverstijgende lasten van de kinderen draagt. De kosten van het verblijf van de kinderen bij de ouders komen voor rekening van de ouder bij wie zij op dat moment blijven. Uit de jaaropgaven van partijen blijkt aan de zijde van de man een inkomen van € 201.425 in 2024 en aan de zijde van de vrouw een inkomen van € 148.261. Uitgaande van de door de rechtbank vastgestelde behoefte van de kinderen in 2024 van € 1.521 en een zorgkorting van 35% levert dit een verwaarloosbaar bedrag aan door de vrouw te betalen kinderalimentatie op. Het hof zal dan ook geen onderhoudsbijdrage vaststellen met ingang van de datum van deze beschikking van het hof. De inkomens van partijen zijn dermate hoog dat zij ruimschoots in de behoefte van de kinderen kunnen voorzien. Het hof acht het bovendien onder de gegeven omstandigheden mede bezien de ernstige conflicten tussen partijen niet wenselijk dat er tussen hen discussie ontstaat over de kinderalimentatie. Derhalve acht het hof het ook om die reden redelijk en billijk dat de vrouw alleen de kosten van de kinderen draagt als zij bij haar zijn.

Gezien de conflictsituatie tussen partijen en de hoogte van hun inkomens zijn er geen

rechtens relevante omstandigheden om de bestreden beschikking met betrekking tot de kinderalimentatie te vernietigen tot aan de datum van de beschikking van het hof. Voorkomen moet worden dat er wederom om relatief kleine bedragen een procedure tussen partijen wordt opgestart. Dit is noch in hun belang noch in dat van de kinderen. Tot aan de datum van deze beschikking van het hof blijft de bestreden beschikking met betrekking tot de kinderalimentatie intact.

Partneralimentatie

De man heeft de vaststelling door de rechtbank van de behoefte van de vrouw aan de orde gesteld.

Hij betoogt voorts dat als gevolg van de verbreking van de lotsverbondenheid van partijen, de vrouw geen aanspraak kan maken op partneralimentatie. Door de man wordt wat betreft de gedragingen van de vrouw jegens hem onder meer aangevoerd:

aanhoudende valse beschuldiging van kindermishandeling en huiselijk geweld;
valse beschuldigingen van geweld bij minderjarige 1's school, minderjarige 2's kinderopvang en diverse instanties;
valse politie-aangiftes namens de kinderen jegens de man;
suggesties door de vrouw over seksueel misbruik van minderjarige 1 bij de politie en het CJG;
valse beschuldigingen over de man bij zijn werkgever;
maandenlang onttrekken van de kinderen aan het gezag van de man;
video's van de kinderen en geluidsopnames om de man in een kwaad daglicht te plaatsen;
medische handelingen bij de kinderen zonder enige vorm van overleg met de man;
destructieve houding van de vrouw bij pogingen tot overleg en hulpverlening;
weghouden van minderjarige 1 bij school en uit de vertrouwde omgeving halen van minderjarige 2;
minachtende houding van de vrouw richting de rechtspraak;
beschuldiging van seksueel misbruik van minderjarige 2.

Door de vrouw is betwist dat sprake is van wangedrag. In haar visie was sprake van huiselijk geweld en was zij genooddaakt om de woning te verlaten.

Bij de beantwoording van de vraag of van een gewezen echtgenoot een bijdrage in de kosten van levensonderhoud van de andere echtgenoot kan worden gevegd en, zo ja, tot welk bedrag, moet rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval. Hieronder zijn ook te verstaan niet-financiële factoren, zoals gedragingen van de onderhoudverzoekende echtgenoot. De vraag die daarbij speelt, is of van de alimentatieplichtige in redelijkheid nog

kan worden geleverd dat hij bijdraagt in de kosten van het levensonderhoud van de alimentatiegerechtigde, met andere woorden, of de lotsverbondenheid die uit het ontbonden huwelijk voortvloeit als gevolg van gedragingen van de onderhoudsgerechtigde als verbroken kan worden beschouwd. In uitzonderlijke gevallen kan worden geconcludeerd dat aan de lotsverbondenheid tussen de gewezen echtgenoten, welke lotsverbondenheid de grondslag vormt van een onderhoudsverplichting als bedoeld in artikel 1:157 BW, een einde is gekomen op de grond dat de een zich zodanig grievend jegens de ander heeft gedragen dat in redelijkheid betaling van partneralimentatie door die ander niet langer geleverd kan worden. Daarbij geldt als criterium of voldoende feiten en omstandigheden zijn gesteld of gebleken, die maken dat van de alimentatieplichtige in redelijkheid niet of niet ten volle kan worden geleverd in het levensonderhoud van de alimentatiegerechtigde te voorzien.

Lotsverbondenheid is een van de voornaamste gronden voor de alimentatieplicht. Niet het mogelijke wangedrag op zichzelf, maar het bij dergelijk gedrag vorderen van steun kan in dat geval een zo kwetsende bejegening van de aangesprokene opleveren, dat van deze laatste betaling van partneralimentatie meer of niet ten volle kan worden geleverd. De enkele constatering van grievend gedrag jegens de onderhoudsplichtige van degene die alimentatie verzoekt, leidt niet zonder meer ertoe dat de lotsverbondenheid niet langer aanwezig is.

Voorts moet in het algemeen terughoudendheid worden betracht bij de beoordeling of zich in een concreet geval een zodanige situatie voordoet, mede gelet op het onherroepelijk karakter van beëindiging of matiging van de onderhoudsverplichting. Ook moet worden bedacht dat het op zichzelf niet ongebruikelijk is dat een relatiebreuk of echtscheiding gepaard gaat met de nodige emoties. Niet iedere vorm van wangedrag of grievend gedrag is daarom aanleiding om de onderhoudsverplichting te matigen.

De vrouw heeft de man tweemaal ten onrechte beschuldigd van seksueel misbruik. Eerst met betrekking tot minderjarige 1 en nadien met betrekking tot minderjarige 2. De officier van justitie heeft met betrekking tot minderjarige 1 meegedeeld dat de man niet wordt aangemerkt als verdachte. Uit de brief van Veilig Thuis volgt dat er niet sprake is van seksueel misbruik door de man jegens minderjarige 2. Ook is niet komen vast te staan dat sprake is geweest van huiselijk geweld. Ook de werkgever van de man is door de vrouw op de hoogte gesteld van zijn gedrag binnen het gezin. Het hof is van oordeel dat de vrouw dermate grievend jegens de man heeft gehandeld dat niet van hem kan worden geleverd dat hij jegens haar een onderhoudsbijdrage betaalt. Voor zover de man op basis van de bestreden beschikking de door de rechtbank bepaalde partneralimentatie heeft voldaan, moet de vrouw de te veel ontvangen partneralimentatie aan hem terugbetalen. Het hof heeft kunnen vaststellen dat zij over voldoende vermogen en inkomen beschikt om hieraan te voldoen. Ten overvloede merkt het hof op dat het inkomen van de vrouw dermate hoog is dat zij zelf in haar behoefte kan voorzien. De vrouw heeft ook geen nadere onderbouwing gegeven voor een aanvullende

alimentatie van € 2.500 per maand. Op haar rust een stelplicht ten aanzien van haar behoefte en in de visie van het hof heeft de rechtbank op correcte wijze conform de hofnorm de behoefte vastgesteld.

Toepasselijk recht huwelijksvermogensrecht

Nu partijen in artikel 1 van de huwelijkse voorwaarden uitdrukkelijk zijn overeengekomen het Spaanse recht te kiezen als het recht dat de gevolgen van hun huwelijk zal beheersen, is Spaans huwelijksvermogensrecht van toepassing. Uit de huwelijkse voorwaarden blijkt dat sprake is van een scheiding van vermogens van partijen en dat zij beiden een gelijk aandeel in de kosten van de huishouding moeten voldoen. Naar het oordeel van het hof moeten de artikelen 1:87, 1:95 en 1:96 BW gekwalificeerd worden als bepalingen van huwelijksvermogensrecht en niet als bepalingen van een persoonlijke rechtsbetrekking tussen echtgenoten (waarop ingevolge art. 10:36 (oud) BW mogelijk het Nederlands recht van toepassing zou zijn als het recht van de staat waar zij elk hun gewone verblijfplaats hebben). Het vorenstaande impliceert dat als er vergoedingsrechten zijn, deze beoordeeld moeten worden naar Spaans recht, behoudens voor zover de rechtbank heeft geoordeeld dat het Nederlands recht van toepassing is op een vergoedingsrecht en daartegen niet is gegriefd.

Perceel land te Spanje

Door beide partijen is aan de orde gesteld de verdeling van de grond in Spanje die partijen in mede-eigendom toebehoort. Het perceel in Spanje behoort partijen gemeenschappelijk toe ingevolge het algemene vermogensrecht en niet vanwege het huwelijk (partijen zijn immers gehuwd met scheiding van vermogens). Een geschil over een dergelijke eenvoudige gemeenschap is een burgerlijke en handelszaak omdat het geschil zijn oorsprong vindt in het algemene vermogensrecht. De Brussel I-bis-verordening (Verordening (EU) 1215/2012) is van toepassing, nu een dergelijk geschil dus niet kwalificeert als huwelijksvermogensrechtelijke kwestie en dus ook niet is uitgesloten van het materiële toepassingsbereik van Brussel I-bis (zie art. 1 lid 1 en 2 Brussel I-bis). Met betrekking tot het onroerend goed in Spanje is het hof van oordeel dat het hof niet bevoegd is om kennis te nemen van de verdeling (art. 24 lid 1 Brussel I-bis). Dit is voorbehouden aan de Spaanse rechter. De Spaanse rechter is ook beter geëquipeerd dan de Nederlandse rechter om te oordelen over het onroerend goed dat in Spanje is gelegen en waarop Spaans recht van toepassing is. Het hof zal de bestreden beschikking in zoverre vernietigen en zich onbevoegd verklaren met betrekking tot de verdeling van het Spaanse onroerend goed.

Investerings in de woning in Den Haag

Aangezien geen grief is gericht tegen toepassing van Nederlands recht door de rechtbank op

het door de man gestelde vergoedingsrecht met betrekking tot zijn investeringen in de woning, zal het hof ook daarvan uitgaan. Het hof leidt uit het gedrag van partijen af dat de investeringen door de man ook de instemming van de vrouw hadden. Hij mocht er derhalve op vertrouwen dat hij de gelden die hij uit privémiddelen had geïnvesteerd in het huis vergoed zou krijgen bij een verdeling of bij verkoop van de woning. Het hof is met de rechtbank van oordeel dat de man heeft aangetoond dat hij uit zijn privérekening de werkzaamheden aan de woning heeft bekostigd. Het hof neemt de gronden van de rechtbank over en maakt deze tot de zijne, na een eigen afweging. De vrouw heeft in appel geen feiten en omstandigheden gesteld die tot een ander oordeel zouden moeten leiden. Zij stelt dat partijen hun financiën strikt gescheiden hebben gehouden en dat door beide partijen extra stortingen op de gezamenlijke bankrekening zijn gedaan. Gezien de opleiding van de vrouw en haar werkzaamheden in het bankwezen, was en is het haar verantwoordelijkheid om de administratie van haar financiën op een deugdelijke wijze bij te houden. Nu zij dat niet heeft gedaan, komt dat voor haar rekening en risico. Ook van haar kan worden verlangd dat als zij meent dat zij met privévermogen gelden in de gemeenschappelijke woning heeft geïnvesteerd, zij dit ook aan de hand van een deugdelijke administratie kan aantonen.

Auto

De vrouw heeft als grondslag voor haar vordering op de man van € 39.000 met betrekking tot de auto aangegeven ongerechtvaardigde verrijking naar Spaans recht. Zij stelt dat zij € 39.000 heeft gestort op de gezamenlijke rekening. Vanuit die rekening is de auto betaald. De man heeft gesteld dat hij € 34.422 aan de auto had betaald en dat de vrouw vanuit haar privérekening € 5.000 heeft betaald.

Op basis van hetgeen de vrouw heeft gesteld, en mede bezien het verweer van de man, kan het hof niet vaststellen of de vrouw op basis van ongerechtvaardigde verrijking naar Spaans recht een vordering heeft van € 39.000. Zij heeft niet voldaan aan haar stelplicht.

Belastingteruggave, kinderopvangtoeslag en subsidiegelden

Het hof overweegt als volgt. De vrouw heeft verklaard dat de grondslag van haar vorderingen ongerechtvaardigde verrijking is naar Spaans recht. Naar het oordeel van het hof heeft zij niet aan haar stelplicht voldaan door niet aan te geven waaruit de verarming en de verrijking zouden bestaan. Het hof gaat ervan uit dat de kinderopvangtoeslag zal zijn aangewend voor de kosten van de opvang van de kinderen. Een belastingteruggave komt in beginsel toe aan de partij op wiens naam de aanslag en de teruggave is gesteld en het hof gaat ervan uit dat de aanslag c.q. de teruggave op naam van de man is gesteld, hetgeen impliceert dat het tot zijn vermogen is gaan behoren. Indien hij een subsidieaanvraag heeft gedaan met betrekking tot

isolatie van de woning en aan hem is die subsidie toegekend, dan komt de subsidie aan hem toe en niet aan de vrouw.

Inboedel

De vrouw is het niet eens met de wijze waarop de rechtbank de inboedel heeft verdeeld.

Op basis van de door haar in appel in het geding gebrachte lijst van goederen kan het hof op geen enkele wijze vaststellen wat de omvang en samenstelling van de inboedel is. De vrouw stelt dat de man voor een bedrag van € 21.569,33 is overbedeeld. Echter, het hof heeft voor dit bedrag geen enkele onderbouwing kunnen vinden. De vrouw heeft derhalve niet aan haar stelplicht voldaan en de grief treft geen doel.

De vordering van de vrouw op basis van artikel 1438 Spaans BW

De vrouw stelt dat zij over een periode van dertig maanden fulltime voor de kinderen en het huishouden heeft gezorgd en dat zij toen minder inkomen had. Zij heeft op deze wijze dubbel bijgedragen aan de gemeenschappelijke lasten van partijen. De man heeft gesteld dat de vrouw tijdens het huwelijk altijd (bijna) fulltime heeft gewerkt.

Naar het oordeel van het hof kan de vrouw geen aanspraak maken op een vergoeding conform artikel 1438 van het Spaans BW. Beide partijen werkten en hadden beiden zorgtaken met betrekking tot de kinderen. Op basis van rechtspraak van de Spaanse Hoge Raad kan een vergoeding worden toegekend indien een van de echtgenoten een onevenredige last van het huishoudelijke werk draagt en dit ten koste van de loopbaan of persoonlijke economische vooruitgang van deze echtgenoot is gegaan. De vrouw heeft onvoldoende gesteld om te concluderen dat daar sprake van is.

Pensioenverevening

De man vindt dat de rechtbank ten onrechte de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS) heeft toegepast. Hij realiseert zich dat op basis van artikel 11 WVPS in de huwelijkse voorwaarden expliciet moet zijn vermeld dat de WVPS niet van toepassing is. In de Spaanse huwelijkse voorwaarden hebben partijen niet expliciet aangegeven dat de WVPS niet van toepassing is. Hij pleit voor een minder strikte maatstaf dan wanneer partijen Nederlandse huwelijkse voorwaarden zouden zijn overeengekomen. Door de vrouw is gesteld dat de WVPS wel van toepassing is. Het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime is niet van belang. Zij betwist dat partijen in hun huwelijkse voorwaarden verevening van pensioenrechten hebben willen uitsluiten en meent dat voor het toepassen van een minder strikte maatstaf geen grond is.

Het hof overweegt als volgt. Uit artikel 1 lid 7 WVPS in combinatie met artikel 10:51 BW volgt dat een pensioen ingevolge een Nederlandse pensioenregeling, die is genoemd in artikel 1 lid 4-6 WVPS, wordt verevend overeenkomstig de Nederlandse WVPS, ongeacht het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime. Dit is anders als de echtgenoten de toepasselijkheid van de WVPS bij huwelijksvoorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding hebben uitgesloten (art. 2 lid 1 WVPS). Dat laatste is niet gebleken. De rechtbank heeft derhalve op goede gronden geoordeeld dat de in Nederland opgebouwde pensioenen dienen te worden verevend.

Gebruiksvergoeding echtelijke woning

De vrouw heeft een grief gericht tegen de hoogte van de gebruiksvergoeding. Zij wenst een vergoeding te krijgen van € 2.500 per maand. Zij baseert dit op gemist rendement doordat zij verstoken blijft van haar aandeel in de waarde van de woning en het gemiste genot van het gebruik van de woning. Volgens haar bedraagt de huurwaarde van het pand € 5.000 per maand. De man heeft gedurende 22 maanden het uitsluitend genot gehad en zulks resulteert in een vergoeding van € 55.000. Uit het verweer van de man volgt dat partijen vanaf 22 april 2022 ieder hun eigen woonlasten hebben gedragen. Het hof begrijpt hieruit dat hij alle lasten heeft gedragen met betrekking tot het pand. De man stelt dat partijen op basis van artikel 1:81 BW verplicht zijn elkaar het nodige te verschaffen. Het hof begrijpt hieruit dat hij daaronder verstaat ook het verschaffen van woongenot. Het huwelijk van partijen is ontbonden op 2 januari 2024. Vanaf die datum heeft artikel 1:81 BW geen toepassing meer. De man heeft in mei/juni 2023 de woning voor € 1.550.000 overgenomen. Naar het oordeel van het hof komt aan de vrouw verder geen gebruiksvergoeding toe anders dan door de rechtbank is bepaald.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking voor wat betreft de vastgestelde hoofdverblijfplaats van de kinderen bij de vrouw, de verdeling van de kerstvakantie, de vanaf heden te betalen kinderalimentatie, de vastgestelde partneralimentatie en de verdeling met betrekking tot het perceel land in Spanje, en in zoverre opnieuw beschikkende:

belast de man alleen met het gezag over de kinderen;
bepaalt dat de zorgregeling doorloopt in de kerstvakantie;
bepaalt de door de man aan de vrouw te betalen kinderalimentatie met ingang van de datum van deze beschikking op nihil;
wijst af het verzoek van de vrouw tot het vaststellen van partneralimentatie en veroordeelt haar, voor zover de man op basis van de bestreden beschikking partneralimentatie heeft

voldaan, dit aan hem terug te betalen;
verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van het verzoek met betrekking tot het perceel land in Spanje;
wijst af het verzoek tot het vaststellen van een hogere gebruiksvergoeding dan door de rechtbank is bepaald;
bekrachtigt de bestreden beschikking voor zover aan het oordeel van het hof voorgelegd voor het overige;
wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 16-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:696

Zaaknummer: 200.337.050/01 en 200.337.051/01

Rechters: A.N. Labohm, G.G.B. Boelens en L.A.G.M. van der Geld

Advocaten: M. Groenleer en mr. A. van Toorn

Wetsartikelen: 1 lid 7 WVPS, 1 lid 4-6 WVPS, 10:51 BW en 24 lid 1 Brussel I bis

RECHTSPRAAK

Verzoekster, ex-echtgenote van betrokkene, is niet-ontvankelijk in haar verzoek omdat zij geen levensgezel is.

Beoordeling en motivering

Het verzoek strekt tot ontslag van de huidige bewindvoerder en mentor en tot benoeming van een opvolgend bewindvoerder en mentor.

De kantonrechter moet eerst beoordelen of verzoekster bevoegd is tot het indienen van dit verzoek. Zij is de ex-partner van betrokkene en heeft aangevoerd dat zij een levensgezel is als bedoeld in artikel 1:432 lid 1 BW en artikel 1:451 lid 1 BW. Zij heeft daartoe het volgende aangevoerd.

Verzoekster en betrokkene zijn gehuwd geweest en sinds enige tijd gescheiden. Daaropvolgend is een lange periode geen contact geweest. Dat is veranderd toen betrokkene in 2022 in het ziekenhuis terechtkwam en contact zocht met verzoekster. Vanaf dat moment is er een hernieuwde relatie ontstaan. Betrokkene had aangegeven met haar te willen trouwen toen hij nog wilsbekwaam was. Verzoekster heeft betrokkene tijdelijk in huis genomen omdat hij onvoldoende voor zichzelf kon zorgen. Hij is eind 2024 opgenomen en verblijft niet meer bij haar, aldus verzoekster.

Om te beoordelen of er sprake is van een levensgezel als bedoeld in artikel 1:432 lid 1 BW en artikel 1:451 lid 1 BW, moet de kantonrechter nagaan: (i) of er sprake is van een gemeenschappelijke huishouding; (ii) wat de duur is van de gemeenschappelijke huishouding; (iii) of er een relatie van affectieve aard is, en met name (iv) of betrokkene en verzoekster kennelijk uitgaan van een nauwe lotsverbondenheid. Genoemde aspecten zijn indicatief en niet bedoeld als cumulatieve noodzakelijke vereisten. Doorslaggevend in het begrip 'levensgezel' is, aldus de wetgever, de nauwe persoonlijke betrekking van een zekere hechtheid. Het moet gaan om een relatie die wat betreft hechtheid vergelijkbaar is met die tussen echtgenoten of geregistreerde partners. Deze is niet per se met het enkele feit van het samenwonen gegeven en vereist ook niet per se dat betrokkene en verzoekster met elkaar samenwonen.

Verzoekster heeft aangevoerd dat er sprake is van een affectieve relatie en dat zij ook een tijdlang voor betrokkene heeft gezorgd. Het is moeilijk te beoordelen of er ook volgens betrokkene sprake is van affectieve aard en/of nauwe lotsverbondenheid. Betrokkene kan immers zijn mening niet kenbaar maken. Bij het verzoek tot het instellen van het bewind heeft de specialist ouderenzorg bij BrabantZorg de volgende verklaring gegeven: 'psychiatrisch onderzoek (..) agv afasie en verminderd begrip vrijwel geen communicatie mogelijk'. Dat maakt dat de kantonrechter niet kan vaststellen dat er sprake is van een levensgezel als bedoeld in artikel 1:432 lid 1 BW en artikel 1:451 lid 1 BW. Dit betekent dat verzoekster niet bevoegd is tot het indienen van onderhavig verzoek. De kantonrechter zal haar daarom niet-ontvankelijk verklaren in het verzoek.

Conclusie

De kantonrechter verklaart verzoekster niet-ontvankelijk in het verzoek.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 18-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:2543

Zaaknummer: 11495049 TE VERZ 25-52 en 11495064 TE VERZ 25-53

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 1:207 BW, vaststelling vaderschap nadat vermeende biologische vader niet heeft meegewerkt aan gelast deskundigenonderzoek, proceskostenveroordeling ten aanzien van de gemaakte kosten in het deskundigenonderzoek.

Feiten en omstandigheden

De vrouw heeft verzocht om het ouderschap van de man over de minderjarige vast te stellen.

Beoordeling en motivering

Vaststelling ouderschap

De rechtbank verwijst naar artikel 1:207 lid 1 aanhef en sub b BW, waaruit volgt dat het ouderschap van een persoon, onder meer op de grond dat deze de verwekker is van het kind, door de rechtbank kan worden vastgesteld op verzoek van de moeder, mits de moeder dit verzoek tijdig indient. De moeder heeft in casu het verzoek tijdig ingediend en is ontvankelijk in haar verzoek.

De rechtbank heeft in een eerdere beschikking Verilabs gelast een DNA-onderzoek uit te voeren om te bepalen of de man de biologische vader kan zijn van de minderjarige. Aan het niet-meewerken van de man was een dwangsom verbonden. Gebleken is dat de man niet heeft gereageerd op de (herhaalde) uitnodigingen voor deelname aan het DNA-onderzoek, wat hierdoor niet heeft kunnen plaatsvinden.

Op grond van artikel 198 lid 3 Rv zijn partijen verplicht mee te werken aan een deskundigenonderzoek en kan een rechtbank wanneer aan deze verplichting niet wordt voldaan, daaraan de gevolgtrekking verbinden die zij geraden acht. Het staat voor de rechtbank vast dat de man voldoende gelegenheid heeft gehad om mee te werken aan het DNA-onderzoek. De rechtbank concludeert dat de man consistent is in zijn kennelijke wens om afwezig te blijven. Deze proceshouding moet voor rekening en risico van de man blijven.

De vrouw heeft onweersproken verklaard de man de biologische vader is van de minderjarige,

omdat zij in de periode van conceptie geen geslachtsgemeenschap heeft gehad met anderen dan de man. De rechtbank oordeelt dat voldoende vast is komen te staan dat de man de verwekker is van de minderjarige en wijst het verzoek van de vrouw tot vaststelling van het ouderschap toe.

Kosten DNA-onderzoek

De rechtbank oordeelt dat de man in deze procedure moet worden beschouwd als degene door wie zijn toedoen de kosten van het deskundigenbericht zijn gemaakt en derhalve deze kosten zal moeten voldoen.

Conclusie

De rechtbank stelt vast dat de man de ouder is van de minderjarige en veroordeelt de man in de kosten van het deskundigenbericht.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:5021

Zaaknummer: C/10/661347 / FA RK 23-4783

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gedeeltelijke uitoefening gezag door de gecertificeerde instelling ex artikel 1:265e BW en niets mee te beslissen ten aanzien vervangende toestemming medische behandeling ex artikel 1:265h BW.

Feiten en verzoeken

De moeder heeft het ouderlijk gezag over de minderjarige. In maart is de minderjarige door de rechtbank onder toezicht gesteld en is een machtiging tot uithuisplaatsing verleend. De minderjarige verblijft bij een tante moederszijde.

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt de rechtbank te bepalen dat het gezag over de minderjarige gedeeltelijk wordt uitgeoefend door de GI met betrekking tot: de aanmelding van de minderjarige bij een onderwijsinstelling, het geven van toestemming voor de inschrijving van de minderjarige bij een huisarts en een tandarts, en de daaruit voortvloeiende medische behandeling. De GI voert hiertoe aan dat de minderjarige jarenlang sociaal geïsoleerd is geweest, al twee jaar niet naar school gaat en dat er sprake is van een cognitieve achterstand. De tante heeft geconstateerd dat de minderjarige lichamelijke klachten lijkt te hebben. De GI is bezorgd over de algehele geestelijke en lichamelijke ontwikkeling van de minderjarige en vindt het in het belang van de minderjarige dat zo zij snel mogelijk wordt onderzocht door een huisarts en een tandarts, waarbij het nog niet in te schatten is welke medische behandelingen noodzakelijk zijn. De moeder heeft aangegeven niet mee te willen werken en weigert hiertoe toestemming te geven. Ook is het in het belang van de minderjarige om snel weer naar school te gaan. De moeder weigert toestemming te geven voor inschrijving bij een onderwijsinstelling.

De moeder heeft schriftelijk aangegeven dat zij nergens toestemming voor zal geven en niet meewerkt met jeugdzorg, kinderscherming en rechtbank wegens onherstelbare kindermishandeling door deze instanties van haar dochter.

Beoordeling en motivering

De kinderrechtster kan op verzoek van de GI bepalen dat de GI gedeeltelijk het ouderlijk gezag uitoefent als dit noodzakelijk is voor de uitvoering van de ondertoezichtstelling. Een dergelijke

maatregel is zeer ingrijpend in het familie- en gezinsleven en moet derhalve met terughoudendheid worden toegepast.

De kinderrechter stelt vast dat de GI geen contact kan krijgen met de moeder en dat de moeder meermaals heeft aangegeven niet te willen samenwerken met de GI. Volgens de kinderrechter valt de inschrijving bij een huisarts of een tandarts ook onder het begrip 'medische behandeling'. Deze inschrijving heeft immers tot doel dat een arts zich verbindt aan het geven van een medische behandeling in de toekomst aan een patiënt en is daarmee een noodzakelijk voorwaarde om (in geval van reguliere medische zorg) tot een goede langdurige behandelrelatie te komen en kwalitatief goede medische behandelingen te kunnen geven en ontvangen. De GI heeft voldoende onderbouwd dat er grote zorgen zijn over de gezondheid van de minderjarige en dat het noodzakelijk is dat onderzocht wordt welke medische behandeling(en) noodzakelijk zijn en dat deze vervolgens ook worden uitgevoerd. Nu de moeder weigert toestemming hiertoe te verlenen, komt de zorg voor en gezondheid van de minderjarige ernstig in het gedrang. De toegang tot (een behandelrelatie met) artsen en een passende medische behandeling wordt de minderjarige nu immers onthouden.

Daarnaast is duidelijk dat de minderjarige, ondanks haar leerplicht, al twee jaar niet naar school gaat en hierdoor een cognitieve en sociale achterstand heeft opgelopen. Bij het ontbreken van toestemming van de moeder tot inschrijving blijft de minderjarige verstoken van passend onderwijs en contact met haar leeftijdsgenoten.

Conclusie

Gelet op het vorenstaande is de kinderrechter van oordeel dat het noodzakelijk is voor de uitvoering van de ondertoezichtstelling dat de GI gedeeltelijk wordt belast met het gezag over de minderjarige voor de duur van de uithuisplaatsing (art. 1:265e BW). De inbreuk die deze maatregel maakt op het gezag van de moeder is volgens de kinderrechter gerechtvaardigd, gelet op het belang van de minderjarige hierbij.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:6788

Zaaknummer: C/09/682286 / JE RK 25-507 en C/09/682302 / FA RK 25-2161

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitleg huwelijkse voorwaarden. Pensioenverevening wordt niet uitgesloten in de huwelijkse voorwaarden.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn met elkaar getrouwd in Ecuador onder Ecuadoriaanse huwelijkse voorwaarden. Partijen wonen ten tijde van de rechtszaak allebei in Nederland.

Verzoek

Partijen verzoeken echtscheiding. Daarnaast verzoekt de man te bepalen dat partijen dienen over te gaan tot afwikkeling van de tussen hen bestaande huwelijkse voorwaarden en te verklaren voor recht dat verevening van de pensioenrechten dient te worden uitgesloten. De vrouw is het hier niet mee eens en verzoekt om voor recht te verklaren dat pensioenverevening niet uitgesloten wordt in de huwelijkse voorwaarden.

Beoordeling en motivering

De Nederlandse rechter is bevoegd en Nederlands recht is van toepassing op het verzoek tot echtscheiding. Omdat de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft met betrekking tot het verzoek tot echtscheiding, heeft hij tevens rechtsmacht ten aanzien van het verzochte met betrekking tot de pensioenverevening. De man heeft een Nederlandse pensioenregeling, zodat deze rechten, ongeacht het toepasselijke huwelijksvermogensregime, worden verevend volgens de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS).

Volgens artikel 2 lid 1 WVPS hebben echtgenoten in principe recht op pensioenverevening bij scheiding, tenzij de echtgenoten de toepasselijkheid van deze wet hebben uitgesloten bij huwelijkse voorwaarden. De rechtbank zal daarom moeten beoordelen of partijen bij huwelijkse voorwaarden het recht van de vrouw op pensioenverevening hebben uitgesloten.

Het is vaste rechtspraak van de Hoge Raad dat huwelijkse voorwaarden moeten worden uitgelegd aan de hand van de Haviltex-maatstaf. De rechtbank stelt op basis van de vertaling en het debat met partijen tijdens de mondelinge behandeling vast dat partijen niet expliciet in de huwelijkse voorwaarden het recht op pensioenverevening bij scheiding hebben uitgesloten.

Uit de huwelijkse voorwaarden blijkt dat ‘pensionees’ over en weer worden uitgesloten. Het woord ‘pensionees’ is een breed begrip. Naar het oordeel van de rechtbank is niet evident dat partijen met de ruime omschrijving dat iedere vorm van bezit al dan niet voor of tijdens huwelijk verworven individueel vermogen is en blijft ook het recht op pensioenverevening bij scheiding hebben uitgesloten. Dit staat immers niet expliciet benoemd in de huwelijkse voorwaarden. Dat betekent dat de rechtbank toekomt aan de vraag of het de bedoeling is geweest van partijen pensioenverevening uit te sluiten bij huwelijkse voorwaarden.

Partijen hebben voor het huwelijk bewust stappen gezet om de vrouw in aanmerking te laten komen voor een partnerpensioenuitkering uit het fonds opgebouwd door de man. Het ligt voor de hand dat, indien partijen van deze beslissing wilden terugkomen en (ook) verevening van het pensioen wilden uitsluiten na scheiding, zij dit expliciet vermelden in hun huwelijkse voorwaarden. De rechtbank concludeert daarom dat de huwelijkse voorwaarden niet uitsluiten dat op grond van de WVPS aanspraak gemaakt kan worden op verevening van de waarde van het pensioen wanneer dit opeisbaar is.

Beslissing

Het verzoek van de vrouw om voor recht te verklaren dat de huwelijkse voorwaarden pensioenverevening niet uitsluiten wordt toegewezen. Het verzoek van de man wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:4807

Zaaknummer: C/10/667125 / FA RK 23-7485 en C/10/671742 / FA RK 24-165

Rechters: S. Wierink

Advocaten: M. Verschoor en H. van der Heide-Boertien

Wetsartikelen: 5 lid 1 Verordening huwelijksvermogensstelsels, 10:51 lid 1 BW, 1 lid 7 Wvps en 2 lid 1 Wvps

RECHTSPRAAK

Conflict bij scheiding over hond. Vrouw wordt als eigenaar van de hond aangemerkt. De omgangsregeling met de hond kan niet worden afgedwongen door de man.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een informele relatie gehad en met elkaar samengewoond. Zij woonden samen met een hond. Bij het einde van de relatie hebben partijen de volgende omgangsregeling met de hond afgesproken: iedere week van vrijdagochtend tot maandagochtend bij de man en de overige dagen bij de vrouw

Vordering

De man vordert in kort geding nakoming van de omgangsregeling. De vrouw wil dat de vordering wordt afgewezen.

Beoordeling en motivering

Spoedeisend belang

De man heeft een spoedeisend belang omdat hij de hond sinds januari 2025 niet meer bij zich heeft gehad, terwijl partijen een regeling over het verblijf hebben afgesproken.

Eigendom

De vraag of beide partijen eigenaar zijn van de hond is van belang voor de vraag hoe de omgangsregeling die partijen hebben afgesproken juridisch moet worden gekwalificeerd. Als er sprake is van gezamenlijk eigendom dan is dat een beheersregeling als bedoeld in artikel 3:168 BW. Als slechts een van de partijen eigenaar is, kunnen zij een soortgelijke regeling overeenkomen, wat een onbenoemde (duur)overeenkomst zou zijn.

De man stelt dat sprake is van gezamenlijk eigendom. De vrouw heeft daarentegen aangevoerd dat alleen zij de eigenaar is. De voorzieningenrechter vindt het aannemelijk dat alleen de vrouw eigenaar is van de hond omdat de vrouw de hond zelfstandig heeft

aangeschaft op het moment dat partijen geen relatie hadden. Zij staat op de koopovereenkomst en zij heeft de koopsom betaald. Partijen hebben nadat zij weer bij elkaar zijn gekomen samen voor de hond gezorgd. Ook hebben zij allebei bijgedragen in de kosten van de hond. Daardoor wordt iemand evenwel nog geen mede-eigenaar van de hond.

Omgangsregeling

Er is wettelijk niets geregeld over een omgangsregeling met een hond. Na het uiteengaan hebben partijen wel een afspraak gemaakt over het delen van de zorg voor de hond. Omdat de voorzieningenrechter alleen de vrouw als eigenaar beschouwt, is de afspraak tussen partijen een (duur)overeenkomst (en geen beheersregeling). Als partijen niets hebben geregeld over de opzegging van zo'n (duur)overeenkomst, zoals in dit geval, kan deze binnen de grenzen van de redelijkheid en billijkheid (art. 6:248 BW) worden opgezegd.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat de vrouw de overeenkomst kon opzeggen. De huidige omstandigheden maken dat de man de vrouw in redelijkheid niet langer aan de afspraken kan houden. Het lukte partijen de afgelopen twee jaar niet om de regeling op een rustige manier uit te voeren. Partijen kunnen niet goed met elkaar communiceren.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:1426

Zaaknummer: C/16/589697 / KG ZA 25-83

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Internationale kinderontvoering, bekrachtiging in hoger beroep. Beroep op artikel 12 HKOV slaagt. Indiening van het verzoekschrift zo dicht op de eenjaartermijn dat het hof toekomt aan de beoordeling van het beroep op worteling.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een affectieve relatie gehad, waaruit een kind is geboren in Peru. De moeder is enkele jaren later met het minderjarige kind vertrokken naar Nederland. Zowel de moeder als het kind staan ingeschreven op een adres in Nederland en hebben de Nederlandse nationaliteit. De vader heeft de Argentijnse nationaliteit. De rechtbank heeft het verzoek van de vader om teruggeleiding van het kind naar Peru afgewezen. Tegen deze beslissing stelt de vader hoger beroep in.

Beoordeling

Het hof stelt, evenals de rechtbank, vast dat sprake is van gezamenlijk gezag van beide ouders en dat de overbrenging van het kind naar Nederland zonder toestemming van de vader ongeoorloofd was in de zin van artikel 3 van het Haags Kinderontvoeringsverdrag (HKOV). Het hof stelt voorop dat volgens artikel 12 HKOV een kind in beginsel moet worden teruggeleid wanneer binnen één jaar na zijn ongeoorloofde achterhouding om terugkeer is verzocht. Deze termijn is bedoeld om te voorkomen dat een kind zodanig geworteld raakt in een nieuwe omgeving dat teruggeleiding niet meer in zijn belang is. De termijn moet daarom in beginsel restrictief worden toegepast.

In deze zaak is het verzoek tot teruggeleiding één dag vóór het verstrijken van de termijn ingediend. Hoewel de termijn formeel is gehaald, oordeelt het hof – mede vanwege het jonge kind dat inmiddels anderhalf jaar in Nederland verblijft – dat er sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden die een inhoudelijke beoordeling van het beroep op worteling rechtvaardigen. Het feit dat de vader onbekend was met de te volgen procedure, maakt dit niet anders.

Bij de beoordeling van de worteling kijkt het hof naar de fysieke en emotionele verbondenheid

van het kind met zijn huidige leefomgeving. Op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting oordeelt het hof, evenals de rechtbank, dat het kind inmiddels zodanig in Nederland is geworteld dat teruggeleiding niet in zijn belang is. De vader heeft de stellingen van de moeder hierover in hoger beroep niet betwist. Gezien deze omstandigheden wijst het hof het verzoek tot teruggeleiding af.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking, wijst daarmee af het verzoek tot teruggeleiding van het kind vanuit Nederland naar Peru, en ontslaat de bijzondere curator van haar taak met ingang van de datum van deze beschikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 09-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:686

Zaaknummer: 200.351.916/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering nakoming afspraak over verhuizing in ouderschapsplan afgewezen; uitleg ouderschapsplan over daarin opgenomen toestemming om te verhuizen; belangenafweging voor de inschrijvingen die samenhangen met verhuizing, daarvoor geen vervangende toestemming van de voorzieningenrechter.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een affectieve relatie gehad en samengewoond en hebben samen twee minderjarige kinderen. In het ouderschapsplan is vastgelegd dat het hoofdverblijf van de kinderen bij de vrouw is en dat zij met hen binnen Nederland mag verhuizen. De vrouw koopt zonder medeweten van de man samen met haar nieuwe partner een woning in een andere plaats en kondigt later aan met de kinderen daarheen te verhuizen. Zij vordert in kort geding, uitvoerbaar bij voorraad: (I) nakoming van de afspraak dat zij binnen Nederland mag verhuizen en (II-III) vervangende toestemming om de kinderen op haar nieuwe adres en een nieuwe basisschool in te schrijven. De man voert verweer en vordert uitvoerbaar bij voorraad een regeling voor de verdeling van feestdagen en vakanties, waartegen de vrouw verweer voert.

Beoordeling

Volgens de voorzieningenrechter ligt het spoedeisend belang van de vrouw in de aard van de gevraagde voorzieningen. De vrouw leest in het ouderschapsplan een onvoorwaardelijke verhuistoestemming; de man bestrijdt dit. Aan de hand van de Haviltex-maatstaf legt de rechter het ouderschapsplan uit in het voordeel van de man, omdat (i) in de ondertekende versie 'onvoorwaardelijk' en de uitleg van de betekenis daarvan zijn geschrapt, (ii) onvoorwaardelijke toestemming voor de duur van het ouderschapsplan (ruim 14 jaar) onredelijk is, (iii) dit tot feitelijk gezagsverlies van de man zou leiden, (iv) de vrouw niet transparant heeft gehandeld – wat niet past bij iemand die overtuigd is van onvoorwaardelijke toestemming, en (v) de man geen juridische bijstand had bij het opstellen van het ouderschapsplan. De voorzieningenrechter ziet de toestemming van de man als een beginseltoestemming en oordeelt dus dat er geen onherroepelijke of onvoorwaardelijke

verhuistoestemming is gegeven.

Bij de belangenafweging voor de verhuizing merkt de voorzieningenrechter op dat de belangen van de minderjarigen de eerste overweging zijn conform artikel 3 IVRK. De belangen van de kinderen, die het meest belang hebben bij behoud van de huidige situatie en de korte afstand tot de vader, wegen zwaar. De wens tot gezinsvorming van de vrouw met haar nieuwe partner is een belangrijk belang, maar niet doorslaggevend. Ook kan haar verhuizing worden uitgesteld. Omdat in een kort geding voorts geen vervangende verhuistoestemming kan worden gegeven, worden alle vorderingen van de vrouw afgewezen. De vorderingen van de man lenen zich evenmin voor behandeling in kort geding en worden eveneens afgewezen.

Ten slotte merkt de voorzieningenrechter op dat partijen hopelijk worden aangezet tot hernieuwd overleg met de belangen van de kinderen voorop.

Conclusie

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen zowel in conventie als in reconventie af en oordeelt dat iedere partij de eigen proceskosten draagt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:4918

Zaaknummer: C/10/695523 / KG ZA 25-190

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 1:84 BW: de vrouw heeft een bedrag afkomstig van de werkgever van de man, ontvangen na de peildatum, gebruikt voor de kosten van de huishouding. Moet zij dit terugbetalen? Artikel 3:169 BW: moet de vrouw een gebruiksvergoeding aan de man betalen voor het gebruik van de gezamenlijke (nog onverdeelde) woning, nu hij in detentie verblijft?

Feiten

Man en vrouw zijn getrouwd geweest in algehele gemeenschap van goederen en inmiddels gescheiden. Na de peildatum van de ontbonden huwelijksgemeenschap ontvangt de man een geldbedrag van zijn werkgever. Het bedrag heeft de vrouw na ontbinding van de huwelijksgemeenschap maar voor het einde van het huwelijk besteed aan kosten voor de huishouding.

De man is veroordeeld en verblijft in detentie. De vrouw heeft het feitelijke gebruik van de woning en betaalt de volledige hypotheeklast.

De rechtbank heeft bepaald dat de vrouw het bedrag moet terugbetalen aan de man en dat de vrouw een gebruiksvergoeding aan de man verschuldigd is voor het gebruik van de woning. De vrouw gaat hiertegen in beroep.

Verzoeken

Kosten van de huishouding

De vrouw stelt dat zij het bedrag van de werkgever van de man, dat zij typeert als de eindafrekening van het dienstverband, heeft gebruikt voor de kosten van de huishouding. Zij heeft 100% van haar eigen inkomen aangewend voor de kosten van de huishouding. De man moet dan ingevolge artikel 1:84 BW ook het bedrag van de werkgever daarvoor aanwenden. De vrouw hoeft het bedrag dan ook niet aan de man terug te betalen.

De man stelt dat de redelijkheid en billijkheid zich ertegen verzet dat hij met het bedrag moet

bijdragen aan de kosten van de huishouding. De man typeert het bedrag als een ontslagvergoeding. De man heeft geen inkomen meer en lost schulden af. Ook heeft de vrouw de rente op een lening, afkomstig van de moeder van de man, volledig besteed voor de kosten van de huishouding.

Gebruiksvergoeding

De vrouw stelt dat enkel het feitelijke gebruik van de woning door de vrouw geen recht op een gebruiksvergoeding van de man oplevert. De man kan geen gebruik van de woning maken door zijn eigen toedoen (hij is strafrechtelijk veroordeeld en verblijft in detentie). Het toekennen van de gebruiksvergoeding is in strijd met de redelijkheid en billijkheid. De vrouw betaalt de volledige hypotheeklast. De man deelt nu per saldo wel in de waardeinstijging, maar niet in de lasten van de woning.

De man stelt dat de vrouw er zelf voor heeft gekozen om een vordering in te stellen om de woning gedurende drie jaar onverdeeld te laten. De man komt waarschijnlijk binnen deze termijn vrij. Als hij dan geen gebruiksvergoeding ontvangt komt hij voor dubbele lasten te staan: die van zijn eigen woonruimte en die van de gezamenlijke woning (die hij niet kan bewonen).

Beoordeling

Het hof oordeelt als volgt.

Kosten van de huishouding

Het staat vast dat het bedrag, afkomstig van de werkgever, inkomen is in de zin van artikel 1:84 BW. De man heeft niet weersproken dat het bedrag is besteed aan de kosten van de huishouding of dat de vrouw ook al haar eigen inkomen hieraan heeft besteed. Er is geen grond voor veroordeling van de vrouw tot betaling aan de man van het bedrag, omdat de man op grond van artikel 1:84 BW hiervoor draagplichtig is. Er is niet gebleken dat er voldoende bijzondere omstandigheden zijn om dit anders te maken.

Gebruiksvergoeding

De gebruiksvergoeding vindt zijn basis in artikel 3:169 BW, waarin wordt bepaald dat iedere deelgenoot bevoegd is tot het gebruik van een gemeenschappelijk goed. Indien een deelgenoot het goed gebruikt met uitsluiting van een andere deelgenoot, kan dat aanleiding zijn om een gebruiksvergoeding toe te kennen.

De man heeft geen gebruik van de woning doordat hij in detentie zit, niet als gevolg van het

feit dat de vrouw de woning feitelijk bewoont. Als er al sprake zou zijn van gederfd gebruiksgenot, is dit aan de man aan te rekenen. Er is dan geen grond voor een vergoeding.

Op de kwestie van de overwaarde hoeft dan niet meer in te worden gegaan. Het hof acht het ook niet aannemelijk dat de man binnen de termijn van drie jaar vrijkomt, waardoor dit argument ook niet besproken hoeft te worden.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking op de bovengenoemde onderdelen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-03-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:850

Zaaknummer: 200.335.965_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De moeder met eenhoofdig gezag heeft de kinderen niet ongeoorloofd overgebracht naar Spanje. De Raad voor de Kinderbescherming kan ondanks de verhuizing onderzoek verrichten naar de (on)mogelijkheden tot omgang. Daarom ziet de rechtbank geen aanleiding om terugverhuizing te gebieden.

Feiten en omstandigheden

Uit de vroegere relatie van de man en de vrouw zijn drie kinderen geboren. De vrouw heeft het eenhoofdig gezag over de kinderen. De man woont in Nederland, maar de vrouw is sinds enkele maanden met de kinderen verhuisd naar Spanje.

(Aanvullende) verzoeken

De man heeft in een eerdere zaak verzoeken ingediend om vervangende toestemming tot erkenning van het oudste kind te krijgen en belast te worden met het gezag over de drie kinderen. Daarbij heeft de vrouw een verzoek ingediend om de omgang tussen de man en de kinderen voorlopig op te schorten vanwege intiem terreur. De rechtbank heeft de partijen toen verwezen naar een zorgtraject in het kader van het uniform hulpaanbod (UHA) en heeft de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzocht deze verzoeken te onderzoeken. In afwachting hierop heeft de rechtbank de beslissing in deze zaak pro forma aangehouden.

In deze zaak is naast de bovengenoemde verzoeken het verzoek van de man aan de orde om de vrouw te gelasten met de kinderen terug te verhuizen naar Nederland op straffe van een dwangsom. Volgens de man doorkruist de verhuizing het hulpverleningstraject en kan hierdoor ook geen omgang tot stand komen tussen hem en de kinderen. Daarnaast betwist hij de zorgen van de vrouw betreffende intiem terreur. Het hoger beroep dat hij heeft ingesteld tegen zijn veroordeling vanwege stalking en huisvredebreuk loopt nog. Bovendien is er sprake van een ongeoorloofde overbrenging van de kinderen naar Spanje op grond van artikel 8 EVRM en de uitspraak van de Hoge Raad van 15 oktober 2021 (ECLI:NL:HR:2021:1513), omdat dit de mogelijkheden tot omgang heeft weggenomen.

Daarentegen voert de vrouw aan dat zij en de kinderen voortdurend worden lastiggevallen door de man. Het gaat hem niet om de kinderen, maar om het behouden van controle. De verhuizing is zorgvuldig gepland nadat de partner van de vrouw werk aangeboden kreeg in Spanje. Zo zijn de kinderen goed voorbereid voor de verhuizing en hebben zij lessen Spaans gekregen in Nederland. De vrouw meent dat op termijn het contact tussen de man en de minderjarigen moet worden hersteld en staat open voor hulpverlening en het onderzoek van de raad vanuit Spanje. Voorts heeft de vrouw verzocht een bijzondere curator te benoemen voor in ieder geval het oudste kind.

De bijzondere curator benadrukt dat deze minderjarige heeft aangegeven dat het beter met haar gaat in Spanje – al brengen de benaderingen van de man haar nog steeds onrust. Als reactie op de bezwaren van de man bij haar benoeming, stelt de bijzondere curator dat zij in staat is haar taak professioneel uit te oefenen, ook al kent zij de familie van de moeder.

Verder geeft de raad aan dat hij een onderzoek zal verrichten naar de mogelijkheden voor omgang, zowel in de situatie waarin de kinderen in Spanje blijven als in de situatie van terugkeer naar Nederland. Dit onderzoek kan deels worden uitgevoerd in Spanje door de Spaanse tegenhanger van de raad. De raad adviseert de beslissing over de aanvullende verzoeken aan te houden in afwachting van het onderzoek.

Beoordeling en motivering

De rechtbank overweegt dat volgens de bovengenoemde uitspraak van de Hoge Raad een grondslag bestaat om bij eenhoofdig gezag de keuzevrijheid van de ouder met gezag te beperken, indien deze ouder niet voldoet aan de verplichting om omgang tussen het kind en de andere ouder te bevorderen (art. 1:247 lid 3 BW). Ingevolge artikel 8 EVRM dient de rechter in dat geval gepaste maatregelen te nemen om de ouder met gezag ertoe te bewegen hier alsnog aan mee te werken, zoals een bevel terug te verhuizen. Sinds 2024 hebben de man en de kinderen al geen contact meer en is er een contactverbod aan de man opgelegd bij zijn strafrechtelijke veroordeling. De verhuizing heeft niets veranderd aan de omgangssituatie. Bovendien kan het voormelde onderzoek alsnog vanuit Spanje worden verricht. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding om de vrouw te gebieden terug te verhuizen. Daarmee is het ook onnodig een bijzondere curator te benoemen ex artikel 1:250 BW.

Betreffende de overige verzoeken, onderstreept de rechtbank dat de contra-indicaties tegen het verlenen van vervangende toestemming voor erkenning van het oudste kind en het belasten van partijen met gezamenlijk gezag onveranderd zijn gebleven, gelet op de negatieve afsluiting van het UHA-traject. De rechtbank kent de man daarom geen vervangende toestemming, noch het gezag toe, maar besluit een definitieve beslissing aan te houden in

afwachting van het rapport van de raad.

Conclusie

Het (terug)verhuisverbod wordt afgewezen en de resterende verzoeken betreffende erkenning, wijziging gezag en omgang worden pro forma aangehouden.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 18-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:2368

Zaaknummer: C/02/423617 / FA RK 24-2800

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter wijst bij dit executiegeschil over de tenuitvoerlegging van een proces-verbaal, waarin partijen een zorgregeling en boeteregeling zijn overeengekomen, de vorderingen van de man tot staking van de executie en opheffing van door de vrouw gelegde beslagen af. Het is voldoende aannemelijk geworden dat de man de zorgregeling niet is nagekomen. Niet is gebleken van misbruik van bevoegdheid door de vrouw.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn de ouders van twee kinderen en oefenen gezamenlijk gezag uit. In 2023 zijn zij een omgangsregeling overeengekomen in een proces-verbaal. Zij hebben daarbij afgesproken dat bij overtreding van de overeenkomst de overtreder een boete moet betalen. De vrouw is overgegaan tot executie van het proces-verbaal vanwege de niet-nakoming van de man. De deurwaarder heeft op verzoek van de vrouw executoriaal beslag gelegd op het inkomen van de man.

Vorderingen

De man vordert de dwangsommen op te heffen en de vrouw te bevelen alle door haar gelegde beslagen op te heffen. De vrouw voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling en motivering

Gezien de vrouw beslag heeft gelegd op het inkomen van de man, heeft hij volgens de voorzieningenrechter een spoedeisend belang bij een inhoudelijke beoordeling van zijn vorderingen. De voorzieningenrechter komt echter niet toe aan de toetsing van de vordering betreffende de dwangsommen, omdat deze niet door een rechter zijn opgelegd, maar volgen uit het door de partijen overeengekomen boetebeding.

Ten aanzien van de tenuitvoerlegging en opheffing van het beslag overweegt de voorzieningenrechter dat de zorgregeling niet wordt uitgevoerd zoals overeengekomen. Op

grond van artikel 438 Rv kan de voorzieningenrechter bij een executiegeschil de tenuitvoerlegging schorsen en beslagen opheffen, indien de executant misbruik van bevoegdheid heeft gemaakt (art. 3:13 BW). Dat is bijvoorbeeld het geval als het te executeren vonnis op een juridische of feitelijke misslag berust. In dit kader beoordeelt de voorzieningenrechter of de vrouw bevoegd was tot executie over te gaan van het proces-verbaal. Gebleken is dat de man eerder een boete aan de vrouw heeft betaald vanwege het niet nakomen van de zorgregeling. Op basis van mail- en appberichten constateert de voorzieningenrechter dat de man tijdens zijn zorgverdelingsmomenten zonder voorafgaande kennisgeving regelmatig niet thuis is en ook niet (constructief) reageert op pogingen om tot afstemming van bepaalde momenten te komen. De man heeft tijdens de mondelinge behandeling aangegeven dat hij een flexibele zorgregeling wil, maar dit is niet conform de huidige afspraken. De vrouw was daarom bevoegd tot executie van het proces-verbaal over te gaan.

Vervolgens beoordeelt de voorzieningenrechter of de vrouw geen enkel te respecteren belang heeft bij gebruikmaking van de bevoegdheid om tot tenuitvoerlegging over te gaan. Aan deze maatstaf voor het toetsen van misbruik van bevoegdheid uit het Zeester-arrest (ECLI:NL:HR:1983:AG4575) is niet voldaan. Dat zou immers betekenen dat de vrouw geen nakoming van de zorgregeling meer zou kunnen vorderen, terwijl partijen juist een boetebeding zijn overeengekomen om nakoming te verzekeren.

De voorzieningenrechter komt niet toe aan de matiging van het geëxecuteerde boetebedrag, omdat de problemen met de zorgregeling voortkomen uit de slechte communicatie van de partijen, waaraan niet alleen de vrouw, maar ook met name de man niet constructief bijdraagt. Daarnaast is niet gebleken, zoals de man beweert, dat de vrouw de man belastert in bijzijn van de minderjarige. Zij heeft de voorzieningenrechter overtuigd dat het haar niet om het geld te doen is, maar dat zij de band tussen de man en het kind juist van groot belang acht, omdat het kwetsend voor de minderjarige is wanneer hij niet verwelkomd wordt. Bovendien is er geen sprake van een noodtoestand aan de zijde van de man die tenuitvoerlegging in de weg zou staan. Het dragen van een financiële last is daarvoor onvoldoende.

Conclusie

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen van de man af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:5099

Zaaknummer: C/10/695349 / KG ZA 25-185

Wetsartikelen: